

Joop van Riessen

Moord op de tramhalte

Een Anne Kramer-thriller

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Op de tafel stond een grote kartonnen doos.
'Echt, jij kunt het.'

Erica was daar nog niet zo van overtuigd, maar 'nee' zeggen tegen haar oudere zus vond ze altijd al lastig. Haar leven lang was ze door Thea bij de hand genomen en nu deed haar zus het weer. Alsof de oudste het recht had om te bepalen wat er moest gebeuren. In de hoop dat haar zus het onderwerp zou laten rusten, liep ze de kamer uit, de gang op.

Ze waren inmiddels allebei al in de dertig, scheelden slechts vier jaar, maar Thea gedroeg zich met regelmaat als haar moeder. Misschien kwam dat ook doordat hun ouders jong overleden waren. Cynisch zeiden ze weleens tegen elkaar dat zij jonge wezen waren.

'Kom nou maar hier,' riep Thea.

Zuchtend liep ze terug naar de woonkamer.

Haar zus schonk thee voor hen in en praatte intussen gewoon door. 'In de familie wordt er al zo lang over gepraat, maar niemand kan het.'

'Hou toch op,' sputterde Erica. 'Het is mijn familie niet eens. Jij bent in de Van Raaltes getrouwd; ik ken ze nauwelijks.'

Dat was natuurlijk niet helemaal waar, dat wist ze zelf ook wel. Haar zus was getrouwd met Bertus van Raalte, een smid uit Bloemendaal. Als ze bij hen op bezoek ging, gluurde ze altijd stiekem langs de deurpost in de smederij. Bertus stond daar met ontbloot bovenlijf, glimmend van het zweet, met zware slagen van zijn vuistmoker roodgloeiend ijzer te bewerken. Die spieren, de oerkracht... van de aanblik kreeg Erica het al warm. De familie Van Raalte had in Bloemendaal een rijke historie. Generaties woonden en werkten er. Door de jaren heen dijde de familie uit en kinderen, kleinkinderen, neven en nichten zwierven uit over alle windstreken. Zelf kende Erica een paar familieleden, maar door de verhalen van Thea had ze er veel meer over gehoord. Bertus woonde met Thea in het familiehuis, de plek waar het allemaal begonnen was. Met grote, sierlijke letters stond PATNA op de gevel van het oude huis geschreven. Niemand wist wat het betekende en waar het vandaan kwam.

Haar blik ging opnieuw naar de vergeelde kartonnen doos op de tafel.

Bertus en Thea hadden het huis het afgelopen jaar voor een kapitaal gerenoveerd. Tijdens de verbouwing waren op zolder schotten

weggebroken; daarachter was de doos tevoorschijn gekomen.

Thea legde haar hand erop. ‘Een roemrijk verleden? Smakelijke familiegeheimen?’ Ze wees op de stapeltjes papieren, foto’s, schriftjes, brieven en krantenartikelen die ze er even eerder uit had gehaald en keurig naast elkaar had gelegd. ‘Ik heb er geen verstand van, maar jij wel en dus vind ik dat jij maar eens moet uitzoeken wat dit allemaal is.’

‘Denk je dat ik niets anders te...’

‘Erica, je zult toch best een zondagmiddag van je kostbare tijd voor mij overhebben? Lees nou eerst eens. Misschien zit er wel een mooi familieboek in, of een historisch verhaal. Wie weet krijg je het nog uitgegeven ook. En ik denk dat je de centjes best kunt gebruiken, toch?’ Thea had makkelijk praten, dacht ze. Als freelance journalist had ze de afgelopen tijd inderdaad weinig opdrachten gehad. Feitelijk zat ze momenteel zonder werk. Maar welke uitgever zat te wachten op de familiegeheimen van de Van Raaltes uit Bloemendaal? ‘Thea, er worden steeds minder boeken verkocht. Tegelijkertijd krijgen uitgeverijen postzakken vol manuscripten binnen.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Geen schijn van kans.’

‘Wel ja, blijf maar rustig teren op de zak van Bas. Chardonnaytje hier, liflafje daar. Waar zou je je druk over maken?’ reageerde Thea cynisch.

Erica verschoot van kleur. Twee jaar geleden was ze bij Bas Kniepstra ingetrokken. Ze was onder de indruk geweest, zowel van zijn grote Amsterdamse herenhuis aan de Bernard Zweerskade als van Bas zelf. Hij was een succesvolle ondernemer die geld als water verdiende. Ooit had ze de pest aan die rijke lui in Zuid gehad, maar dat viel wel mee tegenwoordig. En hij was nog best aantrekkelijk ook. Ze deed steeds vaker alsof ze hem grappig vond en ook alsof ze het lekker vond wat hij met haar deed. Maar over samenwonen had ze lang getwijfeld; hij was vijftig en zij dertig.

Ze had hem bij toeval ontmoet. In de supermarkt had hij voor haar in de rij bij de kassa gestaan. Hij wilde een pak melk in zijn tas doen dat van haar was en toen...

Thea had het onverantwoordelijk en stom gevonden. Met haar opgeheven vingertje had ze Erica gewaarschuwd. ‘Een ouwe vent? Wel bij zijn vrouw weg, maar nog niet gescheiden? Weet je wel waar je aan begint? Dat soort zet jou op een flat en komt dan alleen nog langs

om met je naar bed te gaan. En hij doet je ook zo weer weg, hoor!’

Misschien had Erica juist daardoor de kop in de wind gegooid en was bij hem ingetrokken. Bas was best serieus, verweerde ze zich. Ze hadden zelfs een kinderwens. Zogenaamd dan, want ze moest er niet aan denken en Bas gelukkig ook niet.

Erica genoot van de vrijheid die zijn rijkdom haar verschaftte. Alles kon, alles mocht. Voor zijn werk was Bas veel weg, vaak naar het Midden-Oosten. Zij had dan het rijk alleen, behalve die paar keer per week dat de huisvrouw kwam. Ze had tijd genoeg voor een of ander project. Haar verweer begon inwendig af te brokkelen. ‘Luister nou!’ Thea ging onvermoeibaar voort. ‘Mensen zijn gek op roddels en familieverhalen. Alles zit hierin, volgens mij. Allemaal dingen uit de historie. Als je wilt, kun je de hele stamboom van de familie van me krijgen.’ Ze legde haar handen in haar schoot en keek Erica verontwaardigd aan. ‘Wat is dat nou voor moeite om er op z’n minst even naar te kijken? Neem gewoon die doos mee en ga aan de slag!’

‘Als het niets voorstelt, waarom doe je het dan niet zelf?’

Thea zuchtte demonstratief.

‘Ik heb het veel te druk met mijn werk en jij bent schrijfster, ik niet. Ik heb het er ook met Bertus over gehad en hij wil ook graag dat jij het doet.’

Gelukkig kon Thea geen gedachten lezen, maar dat argument gaf de doorslag. ‘Weet hij veel van vroeger? Over zijn familie?’

Even later kusten de zussen elkaar bij de voordeur. Met twee handen droeg Erica de doos naar haar auto. ‘Bel me hoe het gaat!’ riep Thea haar na.

2

Anne Kramer keek op de wekker. Kwart over drie. De regen kletterde tegen het raam van de slaapkamer. Ze voelde zich hondsberoerd. Haar spieren deden pijn, haar gezicht gloeide en de hoestbuien hielden niet op. Ziek zijn was niets voor haar, dagenlang in bed blijven ook niet. Maar vandaag trok ze het echt niet. Ze smeede het dekbed van zich af en strompelde naar de badkamer. Boven de wasbak plensde ze een paar handen vol koud water in haar gezicht.

Afgekoeld trok ze even later het dekbed

weer over zich heen en probeerde in slaap te komen. Dat lukte niet, haar gedachten maalden door.

Goed, nu was ze dan echt onderuitgegaan. Al een paar dagen was ze somber, er kon geen lachje meer af. Erger nog, het leek wel alsof ze de hele tijd zomaar in huilen kon uitbarsten.

Burn out? De huisarts had het geopperd. Zij had hardnekkig haar hoofd geschud. 'Je lichaam trekt aan de noodrem, Anne,' had hij gezegd.

Ze wilde het niet weten. 'Hou op,' mompelde ze tegen zichzelf onder haar dekbed. 'Gewoon griep en verder niks.'

Maar een kwartier later was ze nog steeds klaarwakker. Haar hoofd bonsde inmiddels alsof er een heipaal in werd geslagen.

Voor de tweede keer kroop ze uit bed en verdween de badkamer in. Haar spiegelbeeld deed ook al geen goed. Verschrikkelijk.

In het badkamerkastje vond ze geen pijnstillers. Van slapen kwam dus niets. Met moeite liep ze de trap af. Misschien hielp een kop thee.

Vol afkeer overzag ze de troep in de keuken. De afwas stond er nog. Een pakje met kaas lag

geopend op de keukentafel, een kuipje margarine stond ernaast. Ze besloot er niet naar te kijken en slaagde erin om een groot glas thee te fabriceren.

Ook de woonkamer was een chaos, met haar jas over een stoel, haar schoenen midden op de vloer, haar tas open naast de bank op de grond, een vies koffiekopje, een ontkurkte fles witte wijn en haar lege glas. Kranten van drie dagen lagen breeduit op de bank. Eén keer in de week had ze een werkster, maar die kwam pas over drie dagen. Ze smeede de kranten op de salontafel en liet zich op de bank vallen. Het bonken in haar hoofd werd niet minder. Ze grabbelde in haar tas op zoek naar een stripje aspirine, maar vond haar pistool. Het ding hoorde in de wapenkluis op haar slaapkamer te liggen; Anne wist dat maar al te goed.

Ze staaarde even naar het vuurwapen in haar hand. Gisteren had ze het dan uiteindelijk toch maar opgehaald bij de wapenkamer.

Ze nam een slok van haar thee, maar de beelden van het gevecht in het huis in Spaarnedam verschenen genadeloos op haar netvlies. Twee mannen die daar een vrouw en een kind gegijzeld hadden. Eén van de twee greep Anne bij de keel. Ze had geschoten. Toen de tweede

op haar af bleef komen, had ze nogmaals de trekker overgehaald.

Daarna werd ze naar huis gestuurd. 'Hangende het onderzoek', zoals dat heette. De Rijksrecherche had haar wapen in beslag genomen. Beelden achtervolgden haar. Natuurlijk, dacht ze eerst. Het was ook nogal niet niks. Maar na een paar dagen, toen ze niets meer voelde, niet meer droomde, was ze toch gewoon weer aan het werk gegaan. En gisteren ging ze haar pistool dus ophalen in de wapenkamer. Ze had er wat stilletjes bij gestaan terwijl de man in de stofjas haar wapen schoonmaakte en de houder met patronen vulde. Daarna stak hij het haar toe. 'Het gaat toch wel goed met u, mevrouw Kramer?' had hij nog gevraagd. 'Het zal geen kattenpis geweest zijn, die schietpartij.'

Ze had geknikt.

De regenvlagen sloegen nu nog harder tegen de ramen. Buiten was het aardedonker.

Ze zette het theeglas op tafel en hief het wapen omhoog. Hier en daar zag ze kleine krasjes waar de verf was verdwenen en het glanzende metaal te zien was. Het was een vreselijk ding, dat tegelijkertijd haar leven had gered. Ze sloot haar ogen en hield de koude loop van het wapen tegen haar lippen.